

Avui acaben els Jocs d'Atenes. La collita de medalles de la representació espanyola, tot i que superior a Sydney, ha estat migrada si es compara amb les expectatives triomfalistes que hi havia formades. Deixem per a la secció d'Esports les referències a la desinflada progressiva d'aquells que l'han patida i per als polítics les difícils seleccions catalanes.

Per a aquells que han practicat el pànxing dels esports televisats, si es fa cas de les retransmissions, no sembla que la representació catalana hagi estat tan nombrosa com deien els que la xifraven en una quarta part de l'espanyola. En realitat, de catalans, n'hi ha hagut ben pocs. En canvi, hi havia madrilenys, alacantins, valencians, asturians, gallecs, balears, canaris o malaguenys, i algun basc; sembla talment que els presentadors tinguin tan prohibit fer referència a la catalanitat dels atletes, nedadors o jugadors com aquests de fer-ne cap mena d'ostentació pública. Només la seva aportació en forma de medalles de pes en el decurs dels Jocs –i, probablement, algunes queixes– han fet que, durant la segona setmana de competició, l'omissió hagi estat menys escandalosa que al començament. Els afeccionats al motociclisme ja hi estan acostumats; els campions de les dues rodes –que, per cert, ja no passen mai cap senyera (no deu ser una imposició dels patrocinadors?)– són espanyols en el podi i es-

Símils olímpics

MODEST GUINJOAN / JOSEP MARIA LLAURADOR

devenen catalans quan cauen. No és estrany que alguns prefereixin veure-ho sense volum!

En l'àmbit empresarial les coses no són tan diferents. No hi ha res millor que una sanció o una condemna per saber l'origen català d'algun empresari –recordin De la Rosa o Puigneró–; ningú no fa referència a la catalanitat de tants i tants empresaris del país –alguns d'ells molt populars i amb càrrecs honorífics importants– que s'han escampat per tot l'Estat, llevat que tanquin fàbriques, tinguin vagues o vagin mal dades. Per contra, l'opinió pública dels mitjans espanyols –i el color del govern de la Moncloa és ben bé igual, en això!– no sap d'on són els Albertos o el famós Mario Conde.

I, malgrat tot, resulta que molts empresaris catalans prefereixen fer-se els simpàtics per caure bé a la resta de l'Estat, evitar-los la molèstia de tractar *temes delicats*, callar davant dels greuges evidents o avançar-se a hipotètiques exigències d'un mercat que cada vegada hauria de ser menys imprescindible. La majoria encara rebutgen retolar els productes o les seves instruccions en català, o canvien l'idioma de

comunicació interna de l'empresa al castellà, o fan manifestacions públiques d'espanyolitat militant. En l'extrem traslladen les seus centrals o els òrgans de més valor afegit a la capital, dissimulen el seu origen català, o simplement renuncien directament a presentar-se com una empresa catalana per si un cas. I no són empreses petites.

A les Olimpíades, allò que compta són els resultats, les medalles aconseguides. Potser en el passat, quan eren un motor necessari, els empresaris catalans rebien medalles de la resta d'Espanya en forma de beneficis i de bona fama. Però ja fa un temps que les coses no van per aquí; ni l'economia estatal els necessita tant, ni els empresaris d'aquest país estan per gaires alegries. Sembla que, per als qui se senten representats pel toro embravit, no n'hi ha prou de dissimular l'origen perifèric; cal negar-lo. Però no ens enganyem: la renúncia a la catalanitat que, per pragmatisme, han professat molts empresaris no els l'agrairà mai ningú i el mercat, tan pragmàtic com ells, només busca els millors productes i els millors serveis al millor preu i no pas d'on vénen. Potser ho veuran més clar si, perdent els orígens, no només perden la identitat, sinó també uns quants diners. I això cou més. Tant com que Catalunya no tingui encara ni una miserable medalla olímpica.